

„O kaipgi Dievo artumas“

Tau trūksta vidinio gyvenimo, nes į maldą nesudedi saviškių rūpesčių ir uolumo dėl sielų, nes nesistengi matyti aiškiai, pasiryžti konkrečiai ir tai įgyvendinti, nes neturi antgamtinio požiūrio studijuodamas, dirbdamas, kalbėdamas, bendraudamas su kitais... O kaipgi Dievo artumas – tavo maldos padarinys ir apraiška? (Vaga, 447)

rugpjūčio 30 d.

Kiekvieną kartą, kai mūsų širdyse pabunda polėkis tobulėti, troškimas kuo kilniau atsiliepti į Viešpaties kvietimą ir kai mes ieškome vadovo, aiškios krypties savo krikščioniškam gyvenimui, Šventoji Dvasia mūsų atmintyje atgaivina Evangelijos žodžius: kaip reikia visuomet melstis ir nepaliauti. Malda – kiekvieno antgamtinio veiksmo pagrindas; malda mus daro visagalius, ir jei šito nepaisytume, nieko nepasiektume.

Norėčiau, jog per šiandieninį apmąstymą pagaliau įsitikintume, kaip labai turime stengtis, kad taptume kontempliatyviomis sielomis ir gatvėje, ir darbe ir visą dieną palaikytume nepaliaujamą pokalbį su Dievu. Tai vienintelis kelias, jei ketiname ištikimai eiti Mokytojo pėdomis.

Atleiskit, kad taip primygtinai kartoju, bet turime stebėti kiekvieną Mesijo žingsnį, nes Jis atėjo mums

parodyti kelio, vedančio pas Tėvą. Jo padedami rasime būdą, kaip suteikti antgamtinę prasmę tariamai nereikšmingiems veiksams; išmoksime nuolatos gyventi pagal amžinybės požiūrį ir geriau suprasime, jog žmogui taip reikia glaudaus bendravimo su Dievu: kad galėtų su Juo kalbėtis, Jo šauktis, Jį garbinti, Jam dėkoti, Jo klausytis ar šiaip su Juo būti. (Dievo bičiuliai, 238-239)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/o-kaipgi-dievo-artumas/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/o-kaipgi-dievo-artumas/)
(2026-04-02)